

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

dant forberedes og planlægges. Jeg gentager, at jeg kender kun disse oplysninger fra pressemeddelelser, men jeg har ikke set dem dementeret, og jeg ved ikke, om udenrigsministeren er i stand til at dementere, hvad her er kommet frem om skyggehæren i Tyskland.

Gang på gang fremhæves den store betydning for beskyttelsen af Danmarks sydgrænse, der ligger i, at Tyskland genopruster. Jeg tror ikke meget på denne strategi med en fremmarch af fjendtlige hære mod Danmarks sydgrænse. Enhver fornuftig overvejelse vil føre til, at skulle ulykken ske, at en krig udbrød, da vil et overfald på Danmark foregå som et lynangreb på en helt anden måde og med helt andre midler end ved fjendtlige hæres fremtrængen sydfra. Iøvrigt tror jeg, der er mange her i landet, som ikke føler det særlig betryggende at blive beskyttet af tysk militær. Det vil også føles pinligt og sårende i store kredse af den danske befolkning, den dag danske soldater skal optræde i forsvarssamarbejde med tyske soldater.

Også for det danske mindretals stilling i Sydslesvig kan genoprustningen i Tyskland få ulykkelige følger. Alene det, at store militære styrker til stadighed anbringes i garnisoner i den sydslesvigske landsdel, forstærker jo det tyske element i de nationale områder på en unaturlig og faretruende måde, og det vil føles som en tung byrde for dansksindede hjem i Sydslesvig, den dag deres unge sønner skal trække i tysk soldateruniform.

Og hvilken indflydelse vil genoprustningen få på opbygningen af det tyske demokrati? Det nye, spæde demokrati i Tyskland har i forvejen meget at kæmpe imod. Kan dette demokrati i det hele taget holde stillingen i et Tyskland, hvor militæret igen bliver en dominerende faktor? Og kan demokratiet ikke bevare ledelsen i Tyskland, hvad så? Vesttysklands oprustning og tilslutning til vestmagternes forsvarspagt kan dog alligevel ikke på nogen måde betragtes som noget bindende og varigt under alle forhold. I alle tyskeres sind lever tanken og drømmen om et samlet Tyskland, og den dag dette kan realiseres, vil Vesttysklands tilsagn til vestmagterne om forsvarsfællesskab være uden nogen reel værdi, for det siger

sig selv, at spørgsmålet om et samlet Tyskland kun kan løses på fredeligt grundlag, såfremt der kan opnås enighed derom mellem Rusland og vestmagterne, og det er da oplagt, at en sådan enighed ikke kan tilvejebringes på de vilkår, at et nyt samlet Tyskland eller dele deraf på forhånd har forpligtet sig til et alliancefællesskab med en af stormagtsgrupperne. Betingelsen for et samlet Tyskland må naturligvis være, at det nye Tyskland står frit overfor magtgrupperingen i verdenspolitikken, og konsekvensen heraf vil derfor også efter al sandsynlighed blive, at både østmagterne og vestmagterne bliver lige stærkt interesseret i, at Tyskland indtager en alliancefri holdning uden tilslutning til hverken vest eller øst. Begge stormagtsgrupper vil da under disse forhold være lige stærkt interesseret i, at Tyskland får mindst muligt militær, og at dette militær kommer under en effektiv kontrol både af øst og vest.

Også under hensyn hertil må det være meget afgørende, at genoprustningen af Vesttyskland ikke finder sted på nuværende tidspunkt og derved bliver en hindring for den naturlige samling af Tyskland på fredeligt grundlag, som alle er enige om er den eneste løsning af Tysklandsproblemet, der kan bringe ro og stabilitet i Europas forhold. Kommer der ikke forhandlinger i stand med Rusland om Tysklands forhold, inden den tyske hær er en kendsgerning, vil den nuværende kolde krigs tilstand fortsætte i en årrække, og spændingen og uroen i verden vil stadig bestå til skade og ulykke for alle. Det må være hovedpunktet i den foreliggende situation at få forhandlinger i stand mellem stormagterne om Tysklands-spørgsmålet, før den tyske hær er en kendsgerning.

Gør det slet intet indtryk på regeringen eller socialdemokratiet, at det tyske socialdemokrati i forbundsdagen i Bonn anråber om at få forhandlinger i stand, at store kredse indenfor det engelske arbejderparti stiller sig på samme standpunkt, og at stærke kræfter i Frankrig er på samme linie? Var det dog ikke en mere nærliggende opgave for den danske udenrigsminister at gøre sin indflydelse gældende for det standpunkt, at forhandlingsvejen prøves påny, fremfor kun at møde i Paris for at sige ja til alt, hvad de øvrige Atlantpagtlande i